

En vandrares tankar

Som albatrossen
på flykt över vida vatten
vandrade han sin egen väg.
Månader i sträck och utan vila
genomkorsade han länder
där ibland rådde frihet,
ibland ofrihet och tvång.

Länder med ateism eller Gudstro.
En Gudstro, som efter vår död,
Gudar antingen låter oss frotera i Paradiset
eller evigt brinna i Helvetet.

Eller länder med Buddhism.
En religion som tillskrivs
Siddharta Gautama Buddha,
som bygger på livets undervisning
där man efter själavandring
kan nå slutmålet - Nirvana.

Eller länder med Hinduism.
En religion med flera riktningar
men med en gemensam princip eller väsen
nämligen Brahman;
Läran om själens återfödelse.

Eller länder med Shintoism - Gudarnas väg,
utan systematiserad teologi
men bygger på reningsritualer
där rituell rening är viktig
och där vördnaden för naturen är central.

Eller som hos Siouxerna
där andarna finns omkring oss i naturen.
I marken, i träden, i buffeln, i vattnet . . .
Ja i allt skapat och som måste vördas med hänsyn,
och där Wakan Tanka, den store anden.

Med huvudet fullt av tankar
sätter sig nu vandringsmannen ned.
Lutar ryggen mot en trädstam
och ser upp mot himmelen.
Han låter den ljumma vinden smeka huden,
sluter ögonen och tänker:

"Ja, ja, var och en blir väl lycklig på sin tro,
och de kan nog ha rätt lite till mans.
Håååjaja, men jag begriper då ingenting.
Ja, så är det.
Men visst är jorden skön,
och det vore en nåd att stilla bedja om,
om vi människor kunde låta bli att förstöra den"?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carl O Andersson med Poeter.se id #4639 innehar upphovsrätten